

Arrest

nr. 220 140 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2018 werd ingediend door:

Naam: K(...)

Voornaam: A(...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.04.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonzoon, zijnde D(...) N(...) G(...), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Volgende documenten werden voorgelegd:

- model 8 n°2017/4374 dd. 28.06.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij op 28.06.2017 werd afgevoerd naar het adres 'B(...)' (Nederland)

- 'attestation d'hébergement' dd. 24.07.2017 en 18.01.2018 waarin een derde verklaart dat hij de referentiepersoon in de periode 24.07.2017 – 18.01.2018 onderdak verleende in zijn woning op het adres 'W(...)' (Frankrijk); bijbehorende verblijfskaart Frankrijk op naam van deze derde; 'attestation d'hébergement' dd. 24.07.2017 waarin deze derde verklaart dat ook betrokkene, zijn echtgenote en zijn dochter S(...) op dit adres woonachtig waren.

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland, dan wel in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland, dan wel in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon effectief in Nederland / Frankrijk gedomicilieerd was, noch of en op welke basis de referentiepersoon in Nederland / Frankrijk een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland / Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland / Frankrijk woonachtig waren. Louter de voorgelegde verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en welke niet afdoende wordt gestaafd door overige documenten, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland / Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon in de periode 16.10.2004 – 21.10.2011 en opnieuw sedert 07.12.2012 in Kortrijk woonachtig is, sedert 01.09.2014 op zijn huidige adres, zijnde S. (...)straat 41 – 8500 Kortrijk. Op 28.06.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en iets meer dan zeven maanden later, op 28.01.2018 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Drie maanden later dienen zijn beide schoonouders en zijn schoonzus een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. De echtgenote van de referentiepersoon verblijft 12.11.2014 ononderbroken op het adres S. (...)straat 41 – 8500 Kortrijk, en laat zich niet afschrijven naar het buitenland.

Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn beide schoonouders en schoonzus via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Wat het gezins- en familieleven betreft dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat de schoonzoon van betrokkene de Belgische nationaliteit bezit, een bevel aan betrokkene niet in de weg kan staan. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, 'de bepalingen' van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG), meer bepaald de artikelen 6 en 7. Zij voert tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker diende een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven als artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie." Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 2004/38/EG. Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert: "Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie". Dat de motivering van verweerder geenszins aanvaard kan worden.

Artikel 7 'verblijfsrecht voor meer dan drie maanden' van de richtlijn 2004/38/EG leest als volgt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of 29.6.2004 NL Publicatieblad van de Europese Unie L 229/39 c) - indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en - indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland; of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; b) hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven; c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden; d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

4. In afwijking van lid 1, onder d), en lid 2, geldt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die valt onder lid 1, letter c), alleen voor de echtgenoot, de geregistreerde partner in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), en kinderen die ten laste komen. Artikel 3, lid 2, is van toepassing op rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste komen van de burger van de Unie en op die van zijn echtgenoot of geregistreerde partner."

Artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet erin dat een burger van de Unie het recht heeft om in een andere lidstaat te verblijven zonder enige voorwaarden of formaliteiten voor een periode van maximum

drie maanden, dit is eveneens van toepassing op de familieleden die zich bij de burger van de Unie voegen. Pas wanneer de drie maanden verstreken zijn moet er aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG worden voldaan.

Referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden neergeschreven in artikel 6 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Referentiepersoon heeft, samen met verzoeker, in Nederland/Frankrijk gewoond. Referentiepersoon moet aan geen voorwaarden voldoen wanneer hij voor een periode van drie maanden in Nederland/Frankrijk verblijft, pas na het verstrijken van deze periode worden er voorwaarde opgelegd. Referentiepersoon verbleef op het Franse grondgebied, voor een periode van meer als drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, waardoor hij niet ten laste viel van het Franse sociaalebijslandsstelsel.

Voorts is het verzoeker volstrekt onduidelijk hoe hij kan aantonen dat hij de referentiepersoon vergezeld naar het buitenland. Hij geniet namelijk geen verblijfsrecht en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, waaruit zijn vertrek of aankomst zou kunnen blijken. Ook in Nederland/Frankrijk geniet of genoot hij geen verblijfsrecht.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingewet stelt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;(..."

Artikel 6 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.”

Artikel 7 van diezelfde richtlijn bepaalt het volgende:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

(...)

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of

(...)

- indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland; of

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

(...)”

Artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) stelt het volgende:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. (...)”

2.3. Gelet op het feit dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft, dient eerst te worden aangetoond dat de referentiepersoon, opdat deze zich zou kunnen beroepen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, in Nederland, dan wel in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen). Vervolgens dient te worden bewezen dat de verzoekende partij in Nederland, dan wel in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoekende partij.

Ten einde aan te tonen dat aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is voldaan, werden door de verzoekende partij volgende documenten overgemaakt: model 8 n°2017/4374 van 28 juni 2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze op 28 juni 2017 werd afgevoerd naar het adres ‘B. (...) 6 te 7251 Vorden’ (Nederland), ‘attestation d’hébergement’ van 24 juli 2017 en 18 januari 2018 waarin een derde verklaart dat hij de referentiepersoon in de periode 24 juli 2017 – 18 januari 2018 onderdak verleende in zijn woning op het adres ‘254 Rue C. (...) te 59139 Wattignies’ (Frankrijk), bijbehorende verblijfskaart Frankrijk op naam van deze derde en ‘attestation d’hébergement’ van 24 juli 2017 waarin deze derde verklaart dat ook verzoekende partij, zijn echtgenote en zijn dochter S. op dit adres woonachtig waren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vaststelt dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon als een burger van de Unie kan worden beschouwd in de zin van artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Concreet heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat, opdat de referentiepersoon als een Unieburger zou kunnen worden beschouwd, hij dient aan te tonen dat hij daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer en daarbij vergezeld was van de bedoelde gezinsleden.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon effectief in Nederland / Frankrijk gedomicilieerd was, noch op welke basis de referentiepersoon in Nederland / Frankrijk een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Het loutere feit dat de verzoekende partij betoogt dat de

referentiepersoon in Frankrijk een verblijfsrecht heeft gehad als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder dat voormelde bewering gestaafd wordt door bijkomende stukken, is niet voldoende. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland en/of Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Daarnaast moet de verzoekende partij ook aantonen dat zij samen met de referentiepersoon heeft verbleven in Nederland en/of Frankrijk, doch ook op dit punt blijft de verzoekende partij in gebreke deze bewering aan de hand van objectieve bewijsstukken aannemelijk te maken. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat de verzoekende partij en de referentiepersoon daadwerkelijk op hetzelfde adres in Nederland en/of Frankrijk woonachtig waren en de verzoekende partij dus deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Louter de voorgelegde verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en die niet afdoende wordt gestaafd door overige documenten, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland en/of Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element.

De gemachtigde heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat niet is aangetoond dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging van verzoekende partij en de referentiepersoon. Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de motivering van de bestreden beslissing, volstaat niet om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij wel degelijk mee verhuisd zouden zijn naar Nederland en/of Frankrijk, maar kan dit niet bewijzen omdat zij er geen verblijfsrecht heeft genoten. Verzoekende partij erkent overigens expliciet het gebrek aan bewijs. De loutere bewering dat er sprake zou zijn geweest van een gezamenlijke verhuis naar Nederland en/of Frankrijk kan niet worden aangenomen. Terwijl de gemachtigde ook terecht het volgende heeft opgemerkt:

“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon in de periode 16.10.2004 – 21.10.2011 en opnieuw sedert 07.12.2012 in Kortrijk woonachtig is, sedert 01.09.2014 op zijn huidige adres, zijnde S. (...)straat 41 – 8500 Kortrijk. Op 28.06.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en iets meer dan zeven maanden later, op 28.01.2018 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Drie maanden later dienen zijn beide schoonouders en zijn schoonzus een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het ‘recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie’. De echtgenote van de referentiepersoon verblijft 12.11.2014 ononderbroken op het adres S. (...)straat 41 – 8500 Kortrijk, en laat zich niet afschrijven naar het buitenland. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het ‘recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie’ met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn beide schoonouders en schoonzus via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.”

De Raad besluit dat de gemachtigde terecht heeft besloten dat de verzoekende partij niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC